

fordi det er for megen Byrde at lægge paa et Menneske, der ingen Nytte faar af det, man tvinger ham til. Resultatet vil derfor blive en syndig Forvirring i Administrationen, Kiv og Strid i Organisationerne om, hvem der skal være Medlemmer eller ikke, og ingen Avance for Statskassen. Derfor siger jeg, at hvis denne Bestemmelse om Indtægtsgrænserne skulde blive vedtaget, vilde jeg være meget bekymret for Kasserens Fremtid, men de Ord, den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Moestrup) udtalte, giver mig grundet Haab om, at det vil blive muligt at undgaa denne Bestemmelse, og jeg vil have Lov til at tro, at jeg ved disse Bemærkninger og de Eksempler og Tal, jeg har fremført her, i nogen Grad maatte have bidraget til at vise, hvor vanskeligt, for ikke at sige urigtigt, det vil være at arbejde med saadanne Grænser, som der her er foreslaaet. Det er efter min Mening den aller væsentligste Ændring, der er foreslaaet, men den er skam ogsaa væsentlig nok, og jeg kan derfor ikke samstemme med disse sløjfende Bemærkninger, der findes i Motiverne, om, at man ikke har villet røre ved Grundprincipperne. Den Bemærkning kan jeg for mit Vedkommende ikke underskrive, naar man vil foretage noget saa omfattende som det, der vil blive Følgen af disse Ændringer om Indtægtsgrænserne.

Der er ogsaa i §§ 9—16 Ændringer, der i og for sig kan være væsentlige nok, men de overskygges naturligvis af den, jeg har omtalt. Jeg vil derfor kun i Korthed gennemgaa enkelte af dem, idet jeg dog forbeholder mig, at naar jeg ikke nævner alle, vil jeg ikke dermed have afskaaret mig fra senere, eventuelt i Udvalget, at tage Punkter, jeg ikke har nævnt, op. Det, jeg nævner her, er det, jeg er faldet over, og det, der for mig staar som de væsentligste Ændringer. I § 9 foreslaas der en Ændring, som jeg er den højtærede Minister meget taknemlig for, nemlig den, at det faste Beløb skal stryges. Den ærede Ordfører for Regeringspartiet (Moestrup) syntes at svæve uden om dette Punkt og ogsaa at mene noget med denne Svæven; han opholdt sig i alt Fald nogen Tid derved, men jeg fik ikke nogen rigtig Forstaaelse af, hvad det var, han vilde. Jeg forstod dog saa meget, at han var enig med os andre om det, vi var enige om den Gang, Loven blev til, at det fikserede Beløb ikke kunde fastholdes. Saavel i Sygekasseloven og i Alderdomsunderstøttelsesloven som i andre Love har vi maattet forlade det, og det har

Ogsaa vist sig ved enhver af de Finanslove, der er givet siden 1907, da Loven om Arbejdsløhedskasser blev til, at Regeringerne hver Gang har sagt, at vi ønsker ikke at hindre Arbejdsløhedskasserne i den Udvikling, de er i, vi foreslaar derfor det og det Beløb; og det har hver Gang været betydeligt over det, der er fikseret i Loven. Jeg tror, det er rationelt, at vi tager en Bestemmelse ud, som i og for sig ingen Betydning vil faa, og saa er der i alt Fald ikke et Sted, hvor man kan hage sig fast og sige: Nu skal vi ned til det Beløb — som dog alle har været enige om at vi ikke skal ned til.

Hvad § 11 angaar, vil jeg nødig indpaa de forskellige Enkeltheder, fordi det ikke saa meget hører hjemme i en Hoveddebat ved første Behandling som i en Udvalgsbehandling. Der er i de Ændringer, der foreslaas i § 11, forskellige, der forekommer mig at være lidet praktiske og noget for komplicerede, men det vil jeg forbeholde mig at tale om i et Udvalg, forudsat der bliver nedsat et saadant og jeg bliver Medlem deraf. Men der er en enkelt Bestemmelse, jeg gerne med det samme vil spørge den højtærede Minister om. Det er i § 11 foreslaaet, at Arbejdsløhedskasserne kan yde Barselhjælp indtil 4 Uger efter Nedkomsten efter de nærmere Regler herom, som fastsættes i Kassens Vedtægter. Der er altsaa der givet Arbejdsløhedskassen Adgang til at yde Hjælp til Barselpatienter, og det, synes jeg, er meget godt, men jeg vilde gerne have Korrektiv dertil, thi efter Fabrikloven har Barselpatienter Ret til at faa Hjælp ved Henvendelse til Kommunen. Det kan nu godt være, at denne Ret ikke er benyttet i saa stor Udstrækning, som de paagældende Kommuner selv kunde have ønsket, fordi den har været forbundet med visse generende Omstændigheder, idet Distriktsforstanderne undertiden er forhenværende militære og ikke tager saa skaansomt paa Fattigfolk, som Mennesker i Almindelighed burde gøre overfor hinanden; derfor holder mange sig derfra. Men her er altsaa Adgang for Arbejdsløhedskassen til at beskæftige sig med denne Sag, og jeg vilde da gerne spørge, om det ikke eventuelt kunde udtrykkes i Loven, at Arbejdsløhedskasserne kan faa en saadan Hjælp refunderet af Kommunen. Der er som sagt i Forvejen Adgang til at kræve dette af Kommunen, og det maatte da være en rimelig Vej at gaa. Jeg gaar nemlig ud fra, at Kommunerne i Regelen vilde slippe. Om man saa vil gøre en tilsvarende Ændring i Fabrikloven, er en Sag for sig,